

Elhunyt Dr. Marosi Sándor akadémikus

Elment hát a legendás szellemi páros, a „Marosi-Szilárd” második tagja is. Épp megélve 80 évet, kicsit szimbolikus körülmények között, a Magyar Földrajzi Társaság szegedi vándorgyűlésén 2009. július 5-én elhunyt Marosi Sándor, a hazai természetföldrajz egyetlen akadémikusa.

Alig pótolható hiányt hagy maga után, hiszen évtizedek óta megszoktuk, hogy a szakmai közélet minden jelentős eseményén részt vett, életének utolsó napjáig számíthattunk rá. Életkorából adódóan megbízható krónikás volt a nagy elődök évfordulós rendezvényein, kiváló érzékű, fáradhatatlan szerkesztő, nélkülözhetetlen szereplő doktori és habilitációs védéseken, konferenciákon és persze aktív tag számos bizottság, albizottság, szakmai szervezet ülésein.

Ő maradt utolsónak a színpadon az 1950-es évek elején indult nagy geomorfológus nemzedékből, a kutatóintézetet alapítók közül. Hiszen Szilárd Jenő után már lezárult Ádám László, Pécsi Márton életműve is, s az az egy-két kortárs, aki még eljöhett, vagy eljönni sem tudott a július 23-i temetésre, már hosszabb idő óta kivált a szakmai vérkeringésből.

Marosi Sándor tudományos életútja jól jelzi a természetföldrajz legjelentősebb XX. századi irányváltását, amikor a klasszikus geomorfológia átadta vezető helyét a környezetföldrajznak, az ökológiai szemléletű táj kutatásnak. Bár szakmai indulása Marosi Sándort is a geomorfológiához kötötte, a Csepel-szigeten, a Mezőföldön, Belső-Somogyban és a Balaton környékén végzett felszínalaktani kutatásai rendszeresen magukban hordoznak egy-egy talajtani, mikroklimatológiai, hidrológiai szálát is. Marosi Sándor alapvetően táj földrajzos volt, tehát tudományos érdeklődése következetesen túllépett a táj domborzati viszonyainak elemzésén, s nyitott volt a táji folyamatok ökológiai, éghajlati, vagy antropogén rétegének vizsgálatára is. Nem véletlen, hogy a táj földrajz nagy megújulását jelentő táj ökológiai irányzat alapvetéseit nemzetközi szinten is feltűnően korán, 1963-ban Marosi Sándor és Szilárd Jenő publikálta a Földrajz Értesítőben. Széleskörű táj kutatási eredményeinek kiváló szintézisére – a *Táj kutatási irányzatok, tájértékelés, táj tipológiai eredmények* c. összegzésre - kapta meg 1980-ban az akadémiai doktori fokozatot. A csaknem 30 évvel ezelőtt leírt megállapítások ma is helytállóak, iránymutatóak az újabb táj kutatások számára.

Marosi Sándornak nagy szerepe volt a magyar táj földrajzos iskolák és ígéretes fiatal tehetségek támogatásában. Bár sehol nem volt rendszeres főiskolai, egyetemi előadó, otthon érezte magát az ország minden felsőoktatási műhelyében, érezhetően szívesen hallgatta, bátorította a fiatal kutatókat. Neki szívesen elhittük, hogy a táj földrajz a legszebb tudomány...

2009 júliusától nekünk, akiknek vannak vele kapcsolatos személyes élményei, nekünk kell tudósi emlékét, emberi alakját megőrizni és közvetíteni azok felé, akik már nem ismerhették...

Csorba Péter, Debrecen